müddet sonra **musâhib***-i şehriyârîler arasına girdi. Mızıka-i Hümâyun Mektebi kurulunca müezzinliğe ilâveten kendisine hocalık görevi verildi. Beş yıl bu görevde kaldı. Sultan Abdülmecid'in tahta geçtiği sene (1839), müezzinlik görevi devam ediyordu. Hayatının son yılları hakkında yeterli bilgi bulunmamaktadır. 15 Cemâziyelevvel 1267 (18 Mart 1851) Cuma günü Kabataş'taki evinde altmış dört yaşında iken öldü ve Maçka'daki Şeyh Mezarlığı'na gömüldü.

Abdi Efendi'nin en meşhur olduğu dönem, II. Mahmud ve Abdülmecid devirleri olmuştur. Tabii bir ses güzelliğine sahip bulunan Abdi Efendi'nin bestekârlıkta da başarılı olduğu, mûsiki otoriteleri tarafından kabul edilmiştir. Mezar taşı kitâbesindeki "Sâzendebaşı" ifadesinden sâzendelik yaptığı düşünülebilirse de bu görüşü teyit eden herhangi bir kayda rastlanmamıştır. Çeşitli güfte mecmualarında birçok eserine tesadüf edilen Abdi Efendi'nin üçü beste ve onu şarkı olmak üzere on üç eserinin notası günümüze kadar ulaşmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Tayyarzâde, *Târih*, İstanbul 1293, III, 79, 192; S. Ezgi, *Türk Musikisi*, II, 92-93, 104-105; İbnülemin, *Hoş Sadâ*, s. 15-18; Tarık Kip, *TSM Sözlü Eserler Repertuvarı*, Ankara 1979, s. 4, 51, 151, 165, 206, 271; Öztuna, *TMA*, I, 1-2.

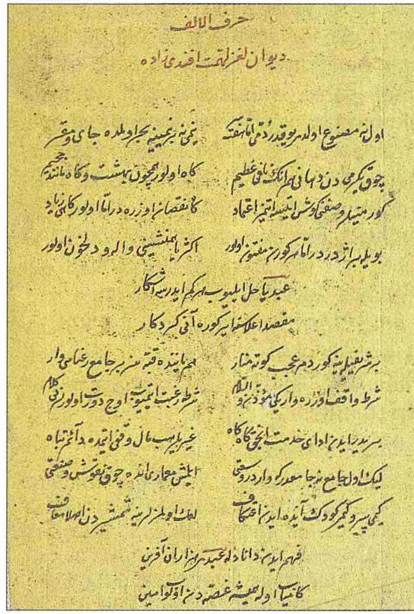

NURİ ÖZCAN

ABDİ, Himmetzâde

(ö. 1122/1710)

Vâiz, mutasavvıf-şair ve mûsikişinas.

Şeyh Abdullah Efendi adıyla da bilinir. Bayrâmiyye tarikatı şeyhlerinden Himmet Efendi'nin oğludur. 1050'de (1640) İstanbul'da doğdu ve tahsilini orada yaptı. Bilhassa tefsir ve hadis ilimlerinde kendisini yetiştirdi. Bu arada Bayrâmiyye tarikatına intisap ederek babasına mürid oldu. 1669'da Kasımpaşa Camii'ne, on yıl sonra da Fatih civarındaki Halil Paşa Camii'ne vâiz oldu. Şehremini Yenibahçe'deki Defterdar İbrâhim Efendi Tekkesi şeyhi olan babasının 1684 yılında vefatı üzerine, adı geçen tekkeye şeyh tayin edildi. 1688'de hacca gitti. Dönüşünde Sultan Selim Camii cuma vâizliğine tayin edilince selâtin camii kürsü şeyhleri silsilesine girmiş oldu. 1694'te Fatih Camii vâizliğine nakledildi. Bu vazifede iken

Abdi, *Dîvân-ı Lugaz* (Topkapı Sarayı Ktp. Hazine 1050, 206^{b})

Sultan II. Mustafa'nın Avusturya seferine (1697) ordu vâizi olarak katıldı. Hayatının son yıllarında Beyazıt ve Süleymaniye camileri vâizliklerinde bulunan Abdi, 26 Şevval 1122'de (18 Aralık 1710) vefat etti. Üsküdar'daki Bezcizâde Tekkesi'nde babasının yanına gömüldü. Abdüssamed ve Abdüşşekûr adlı iki oğlu devrin tanınmış şairlerindendir. Abdüssamed babasının ölümü üzerine tekkeye şeyh tayin edildi.

Tasavvufî şiirleri mürettep bir divanda (bk. İÜ Ktp., TY 5537/6) toplanan Himmetzâde, bu şiirlerinde Abdî, Derviş Abdullah, Abdullah, Hz. Peygamber'in hayatını konu alan *Gencîne-i İ'câz* isimli mesnevisinde ise (bk. İstanbul Arkeoloji Müzesi Ktp., El Yazmaları, nr. 228) Himmetzâde mahlaslarını kullanmıştır. Ayrıca lugazlardan meydana gelen *Dîvân-ı Lugaz* isimli bir risâlesi de vardır (bk. Topkapı sarayı Müzesi Ktp., Hazine, nr. 1050, 206^{b}-212^{b}). Latîfî, Mehmed Tâhir, Hammer, İbnülemin gibi bazı müellifler, Abdi'nin bir şuarâ tezkiresi yazdığını kaydediyorlarsa da bu esere henüz rastlanmamıştır. Abdi, ayrıca hat ve mûsiki ile de meşgul olmuş ve bu konularda da eserler vermiştir. Hat sanatının ustalarından Hâfız Osman'dan icâzet almış, sülüs ve nesih yazıda üstat derecesine erişmiştir. Onun dinî mahiyette pek çok eser bestelediği çeşitli el yazması güfte mecmualarında zikredilmektedir. Ancak bu eserlerden hiçbirinin notası zamanımıza ulaşmamıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Şeyhî, *Vekāyiu'l-fuzalâ'*, Millet Ktp., Ali Emîrî, T, nr. 731, s. 505-507; Sâlim, *Tezkire*, Süleymaniye Ktp., Esad Efendi, nr. 3872, s. 463-464; Suyolcuzâde Mehmed Necîb, *Devhatü'l-küttâb* (nşr. Kilisli Muallim Rifat), İstanbul 1942, s. 142; Safâyî, *Tezkire*, Süleymaniye Ktp., Esad Efendi, nr. 2549, vr. 231^{b}-233^{a}; Hasîb-i Üsküdârî, *Vefeyât-ı Ekâbir-i İslâmiyye*, Millet Ktp., Ali Emîrî, T, nr. 620, vr. 21^{a}; Ayvansarâyî, *Vefeyât-ı Selâtîn*, Süleymaniye Ktp., Esad Efendi, nr. 1375, vr. 17^{b}; Müstakimzâde, *Tuhfe-i Hattâtîn* (nşr. İbnülemin Mahmud Kemâl), İstanbul 1928, s. 286-287; Mehmed Şükrî, *Silsilenâme*, Hacı Selim Ağa Ktp., Hüdâyî Kitapları, nr. 1098, vr. 21^{a}; *Osmanlı Müellifleri*, II, 313; S. Nüzhet Ergun, *Türk Şairleri*, İstanbul, ts., I, 172-176; a.mlf., *Antoloji*, İstanbul 1942, I, 126-127; Uşşâkîzâde, *Zeyl-i Şakāik* (nşr. H. J. Kissling), Wiesbaden 1965, s. 562; Tahir Olgun, "Abdî", *İTA*, II, 209.

NURİ ÖZCAN

ABDİ PAŞA, Abdurrahman

(bk. ABDURRAHMAN ABDİ PAŞA).

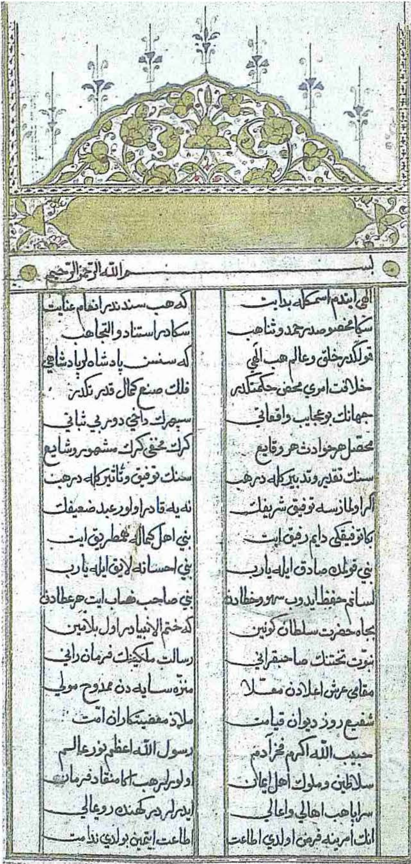
ABDİ PAŞA, Nişancı

(ö. 1103/1692)

Osmanlı devlet adamı ve tarihçi.

İstanbul'da Anadoluhisarı'nda dünyaya geldi. Asıl adı Abdurrahman'dır. Enderûn-ı Hümâyun'da eğitim gördü. *Vekāyi'nâme*'sinde verdiği bilgilere göre, 27 Ekim 1648'de Sarây-ı Hümâyun'da Büyük Oda'da görev aldı. 1650'de Seferli Koğuşu'na geçti. 1659'da da Has Oda'ya nakledildi. 1665'te kendisine "tuğra çekme" yetkisi verildi. 1668'de sır kâtibi olan Abdi Paşa, 28 Temmuz 1669'da vezâret rütbesi ile nişancılık mansıbına tayin edilmek sûretiyle saraydan çıktı. Nişancılık mansıbında uzun süre hizmet veren Abdi Paşa, ordunun Çehrin seferine hareketinde (15 Mart 1678) İstanbul kaymakamlığına getirildi. Bir yıl sonra da dördüncü vezirliğe terfi ettirildi. 1680 Ekiminde yeniden İstanbul kaymakamı oldu. Eylü 1682'de de ikinci vezir bulunduğu sırada Basra valiliğine tayin edildi. On yıl kadar çeşitli eyaletlerde valilik yaptıktan sonra ikinci defa Basra valiliğine, 1690'da da Kandiye muhafızlığına nakledildi. Buradan gönderildiği Sakız muhafızlığı görevinde iken vefat etti.

Abdi Paşa, oldukça başarılı geçen devlet hizmetleri dışında, edebî saha-

Abdi Paşa, *Vekāyi'nâme* (Topkapı Sarayı Ktp., Koğuşlar 915, 1ᵇ)

daki çalışmaları ile de kendisini kabul ettirmiştir. Ancak o, daha çok *Vekāyi'nâme* adlı Osmanlı tarihi ile ün yapmıştır. Seyyid Lokman ve Ta'likīzâde Mehmed Subhi efendilerin resmen şehnâmeci* tayin edilip bu alanda eser vermelerinden sonra, onun zamanına kadar devlet tarihçiliği ihmal edilmişti. Abdi Paşa, *Vekāyi'nâme*'sini Has Oda hizmetinde iken (1659-1665) IV. Mehmed'in emriyle yazmaya başlamıştır. 1648'den yani IV. Mehmed'in tahta çıkışından 1664 yılına kadar olan devreyi çeşitli kaynaklardan faydalanarak, 1678'e kadar geçen vak'aları da müşahedelerine dayanarak günü gününe yazmış, İstanbul kaymakamı olarak padişah maiyetinden uzak bulunması sebebiyle, 1678-1682 arasını da özet halinde kaleme almıştır. *Vekāyi'nâme*'nin dili oldukça sade, üslûbu güzeldir. IV. Mehmed devri için birinci derecede kaynak olan eser, daha sonraki tarihçilerden Naîmâ, Silâhtar Mehmed Ağa, Defterdar Mehmed Paşa ve Râşid tarafından da kullanılmıştır. Abdi Paşa'nın *Vekāyi'nâme*'si henüz yayımlanmamış olup iyi bir yazma nüshası Topkapı Sarayı Müzesi Kütüphanesi'ndedir (Koğuşlar, nr. 915). (Öteki bellibaşlı yazmaları için bk. Babinger (Üçok), s. 251; *TCYK*, I, 111-112; Karatay, *Topkapı-Türkçe Yazmalar*, I, 269-270).

Abdi mahlası ile yazdığı şiirlerini bir divanda toplayan Abdi Paşa'nın, ayrıca Attar'ın *Pendnâme*'si ile Kâ'b b. Züheyr'in *Ḳaṣîde-i Lâmiyye*'sine (*Ḳaṣîde-i Bürde*) ve *Dîvân-ı ᶜUrfî*'deki bazı şiirlere şerhler yazdığı da bilinmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Defterdar Mehmed Paşa, *Zübde-i Vekāyiât*, Nuruosmaniye Ktp., nr. 3305, vr. 56ᵇ; Naîmâ, *Târih*, İstanbul 1283, VI, 407; Silâhtar, *Târih*, İstanbul 1928, I, 553; Râşid, *Târih*, İstanbul 1282, I, 42; Sâlim, *Tezkire*, İstanbul 1315, s. 468; *Sicill-i Osmânî*, III, 408; *Osmanlı Müellifleri*, III, 98; Babinger (Üçok), s. 251; *TCYK*, I, 111-112; Karatay, *Topkapı-Türkçe Yazmalar*, I, 269-270; F. Ç. Derin, "Abdi Paşa", *Küçük Türk-İslâm Ansiklopedisi*, İstanbul 1974, I, 7.

FAHRİ ÇETİN DERİN

ABDUH

(عبده)

(bk. MUHAMMED ABDUH).

ABDULLAH

(عبدالله)

Abdullâh b. Abdilmuttalib
(ö. 570 m.)

Hz. Peygamber'in babası.

Künyesi Ebû Kusem (ابو قثم), Ebû Muhammed veya Ebû Ahmed'dir (Belâzürî, *Ensâbu'l-eşrâf*, s. 91). Kaynaklara göre Sâsânî Hükümdarı Nûşirevân'ın saltanatının 24. yılında doğmuştur. Aynı tarihi nakleden ve Hz. Peygamber'in söz konusu saltanatın 42. yılında doğduğunu kabul eden Taberî (*Târîḫ*, II, 154-155), eserinin başka bir yerinde de Nûşirevân'ın kırk yedi veya kırk sekiz yıl saltanat sürdüğünü belirttikten sonra, Abdullah'ın bu saltanatın 42. yılında doğduğunu söylemektedir (II, 103). Bu durum, onun veya müstensihlerin, yanlışlıkla, "vefat etti" (توفى) yerine "doğdu" (ولد) ifadesini kullanmalarıyla açıklanabilir. Annesi Fâtıma bint Amr'dır. Bazı kaynaklarda doğumu ve gençliğiyle ilgili menkıbevî hadiseler anlatılır (Diyârbekrî, *Târîḫu'l-ḫamîs*, I, 182). Doğruluğu tartışma konusu olan bu tür rivayetler, müslümanların Hz. Peygamber'e ve onun soyuna olan sevgilerinin bir belirtisi kabul edilmelidir.

Babası Abdülmuttalib, zemzem kuyusunu yeniden ortaya çıkarıp onarması sırasında Kureyş kabilesinin diğer eşrafı tarafından rencide edilmiş ve o tarihte Hâris'ten başka oğlu olmadığı için müdafaasız kalmıştı. Bu sebeple, on erkek çocuğa sahip olduğu takdirde birini kurban etmeyi adamıştı. Bu arzusu gerçekleştikten sonra gördüğü bir rüya üzerine nezrini hatırlamış, kurban edilecek çocuğu belirlemek maksadıyla oğulları arasında kura çekmiş, kura o günkü oğullarının (veya aynı anadan doğanların) en küçüğü olan Abdullah'a çıkmıştı. Abdülmattalib, oğlu Abdullah'ı kurban etmeye kalkışınca kendi kızları, diğer bir rivayete göre ise Abdullah'ın dayıları veya Kureyş'in ileri gelenleri bu olaya şiddetli tepki göstermişler ve böyle bir şey yaptığı takdirde bunun kendisinden sonra kötü bir âdet haline gelebileceğini hatırlatmışlar, ayrıca adak borcundan kurtulmak için Abdullah'ın yerine deve kurban etmenin daha uygun olacağını söylemişlerdir. Kaynakların çoğu, bu çözümün Medineli bir **arrâfe** (**bk. ARRÂF**) tarafından teklif edildiğini kaydeder. Abdülmuttalib, o günkü örfe göre diyet olarak kabul edilen on deve getirtmiş, Abdullah ile develer arasında kura çektirmiş, fakat kura Abdullah'a çıkmış; deve sayısını onar onar artırarak kuraya devam etmiş, sayı yüze ulaşınca kura develere çıkmıştır. Bunun üzerine yüz deveyi kurban ederek çok sevdiği oğlu Abdullah'ı kurtarmıştır. Bazı yazarlar, Abdullah'ın kurban edilmesiyle ilgili bu meşhur rivayetin doğru olmadığını iddia etmişlerdir. Çünkü bu rivayet içinde Abdullah'ın, babasının en küçük oğlu olduğu ifade edilmekte, halbuki Hamza ile Abbas'ın ondan küçük olduğu bilinmektedir (bk. *İA*, I, 29). Ne var ki Abdullah hakkında bilgi veren bütün kaynaklar kurban hadisesinden bahsetmekte, Arap örfünde insan diyetinin yüz deveye çıkışının bu hadiseyle başladığını, daha sonra İslâm hukukunun da bunu kabul ettiğini ifade etmektedirler. Ayrıca Hz. Peygamber'in, Arap ırkının atası olan İsmâil'i ve kendi babasını kastederek, "Ben iki kurbanlığın oğluyum" dediği rivayet edilmektedir. Diğer bir rivayete göre ise bir bedevî Arap, Peygamber'e, "Ey iki kurbanlığın oğlu!" diye hitap etmiş, o da bunu kabul mânasına gelen bir tebessümle karşılamıştır. Muhaddisler bu hadisin sahih olduğu kanaatindedirler (bk. Hâkim, *el-Müstedrek*, II, 559; Zürkānî, *Şerḥu'l-Mevâhib*, I, 97 vd.; Aclûnî, *Keşfü'l-ḫafâ'*, I, 230-231). Abdullah'ın, babasının en küçük oğlu olmadığı rivayetine ge-